

Kjære venner av kulturvitenskap og kulturhistorie,

vi vil med dette gi en første melding om den planlagte nasjonale fagkonferansen i 2011. Foreløpig ber vi dere merke dere tidspunktet - mer informasjon om program og påmelding kommer! Tema for konferansen er makt og museum. Museer representerer makt. Det har de alltid gjort og det gjør de kanskje fremdeles, men hvordan? Dette er det vi har lyst å diskutere på den neste nasjonale fagkonferansen som blir holdt på Maihaugen, Lillehammer fra torsdag 27 til lørdag 29. januar 2011.

Museenes makt har vært konstituert gjennom samlinger av ting; kostbare og vakre, alminnelige og hverdagslige. Her er visjoner og tradisjoner materialisert, her kan vi la oss fascinere over verdener vi aldri har sett, gjenkjenne tider vi aldri selv har opplevd. Museene er også bygninger – i noen tilfeller utformet på kjente arkitekters tegnebord for å ære bygden, byen og nasjonen. I andre tilfeller uten musealt forelegg som når dikterens hus, skolen, sanatoriet eller fabrikken er omgjort til monumenter for tid og sted, som forsøk på å artikulere lokal identitet. I dag, kanskje i større grad enn tidligere, er museer også arenaer for handling og umiddelbar opplevelse. Gjenstander blir forvandlet til rekvisitter for drama og fortellinger, eller verktøy i lærd lek og engasjert samfunnsdebatt.

Museene lar seg ikke entydig definere. Ved å være både kunnskapsbase og kunnskapsprodusent, et kollektivt minnereservoar og en aktiv samfunnsaktør, dekker de hele spekteret fra poesi og til politikk. Museene skal ikke bare vise oss verden, men også vise oss til rette i verden. Ikke nødvendigvis gjennom formanende pekefingre, men ved å understreke, sette spørsmålstegn og utropstegn ved felt som strekker seg fra vitenskap til estetikk, fra fortidsforståelse til dagliglivets regler og normer. Intensjonen er også å vise at linjene bakover og fremover i tid ikke er gitt. Konsensus og konflikter er en del av museenes virkeområde.

Museenes makt er derfor knyttet til både museenes egne kunnskapsfelt, til bevilgende myndigheters agendaer og ikke minst publikumsforventninger. Kanskje er balansekunsten et av museenes viktigste ferdigheter? Fordi museenes praksisfelt er så vidt, er det interessant å stille spørsmålstegn hvor museenes maktsentra er situert og konstituert. Er museenes autoritative aura mer fleksibel, mer subtil eller i løpet av årenes løp styrket eller preget av slitasje? Er kreativiteten den viktigste ferdigheten for å være synlig i en hypermedial verden, en verden der kanskje ikke tingene i seg, men det at ting skjer er det viktigste?

Slike spørsmål gjør det også relevant å fokusere på hvordan museenes maktfelt har endret seg i et historisk perspektiv. Har museene tilstrekkelig makt til å være en maktfaktor – en innflytelsesrik institusjon i samfunnet i dag?

Arrangementskomiteen ved

Eva Reme, Institutt for arkeologi, historie, kultur- og religionsvitenskap

Universitetet i Bergen

Øysteinsgate 3, 5007 Bergen

Eva.reme@ahkr.uib.no

Gaute Jacobsen, Maihaugen

Maihaugveien 1, 2609 Lillehammer

Gaute.jacobsen@maihaugen.no

Line Esborg, Institutt for kulturstudier og orientalske språk

Universitetet i Oslo

Postboks 1010 Blindern, 0315 Oslo

Line.esborg@ikos.uio.no